

РЕШЕНИЕ

№ 5676

гр. София, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **470** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. П. С., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-001733 от 19.12.2020 г., издадена от началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П., с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, необоснована, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че липсва компетентност на лицето издало оспорения акт. Не било ясно как и по какъв начин било образувано административното производство. Административният орган не е изследвал действителната фактическа обстановка релевантна за случая. При издаване на заповедта било допуснато и друго съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не било посочено в ЗППАМ коя конкретната хипотеза на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП била нарушена. Наред с това сочи, че не са налице предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на ПАМ, тъй като макар и собственик на процесното МПС, ползващо се за услуги от фирма [фирма], не е предоставял управлението на ППС на лицето Р. Б. Д., който го е управлявал към момента на извършване на проверката. С оглед на изложеното моли съда да постанови

решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Не претендира разноски по делото. Не претендира разноски по делото.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично и не се представлява.

Ответната страна – началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П., редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 20-0938-001733 от 19.12.2020 г., издадена от Д. Д. П., началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „А“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на П. П. С., л.а „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия GA № 299496 от 19.12.2020 г. на П. П. С., че водачът Р. Б. Д., управлявал л.а. „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на П. П. С., в [населено място] с посока на движение към [населено място], 1./ след употреба на алкохол в кръвта установена с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 с фабричен номер А.-0153, който в 03.57 ч. отчел – 1,58 промила в издишания въздух, като на водача бил издаден талон за медицинско изследване с № 0036021, придружен от седем броя холограмни стикери за сигурност на пробата с № А 028039 и 2./ управлява МПС след като е лишен от това право по съдебен ред в срок на изтърпяване на лишаване от право на управление на МПС с присъда/решение № 816.01.2019 г. постановено по НОХД № 654/2019 г. по описа на РС Ихтиман и 3./ не представя СРМПС. В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП, чл.150А, ал. 1 от ЗДвП и чл. 100, ал.1, т. 2 от ЗДвП.

На съда е служебно известна заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 г., с която министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от посочените в заповедта полицейски органи.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 316з-27 от 03.01.2018 г., с която директорът на ОДМВР П. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, и т. 5 от ЗДвП, като в точка 1.1 е посочен началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П. за цялата територия обслужване от ОДМВР П..

По делото е представена административната преписка и са приети като доказателства по делото съдържащите се в нея документи, както и тези представени от жалбоподателя със сезиращата съда жалба.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери

служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-001733 от 19.12.2020 г., издадена от началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П., с която по реда на чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП е наложена ПАМ спрямо П. П. С.. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото Заповед № 3163-27 от 03.01.2018 г. на директора на ОДМВР П., е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П.. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, а доводът на жалбоподателят в тази насока съдът намира за неоснователен.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, противно на твърденията изложени в жалбата. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. П. С. е управлявал последният, като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен ред, което представлява нарушение на чл.150А, ал. 1 от ЗДвП.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че заповедта за прилагане на ПАМ следва да се отмени, тъй като не била описана реалната фактическата обстановка. Относителните факти и обстоятелства, съставляващи фактическото основание за издаване на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК, а именно управление

на моторно превозно средство от лице, което е лишен от това право по съдебен ред, са констатирани с АУАН, съставени от компетентните длъжностни лица, въз основа на който се издава самата заповед и към който тя изрично препраща, поради което не е налице твърдения порок.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в [чл. 172, т.2а от ЗДвП](#) хипотези, а именно – „собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;“. Ето защо изложените от жалбоподателя доводи в тази насока, че не е ясно на коя от посочените всички хипотези предвидени в чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП се е позовал органът, са неоснователни.

Съгласно [чл. 170, ал. 1 от АПК](#) доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ се установява безспорно, а и този факт не е спорен по делото, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред. Това обстоятелство не е опровергано от страна на жалбоподателя в хода на настоящото съдебно производство. Следва да се има предвид, че съставените актове за нарушение и останалите приложени по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат обвързваща съда доказателствена сила в настоящия процес, съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Последната посочена норма повелява, че редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способности. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не са налице материалноправните основания за прилагане на ПАМ.

В конкретния случай по същество доводите на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е предоставял управлението на неправоподобният вода Р. Б. Д.. Същите обаче са ирелеватни за делото, тъй като нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в конкретната хипотеза, не изисква обосновка на причините кое лице, кога, как и със знанието на собственика, ли е предоставило управлението на ППС на неправоподобен водач. След като е установено от страна на административния орган, че водачът на превозното средство е неправоподобен такъв, то за последният не е съществувало друга възможност освен издаването на ЗППАМ. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорващият са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал.2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на П. П. С. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. С., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0938-001733 от 19.12.2020 г., издадена от началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР П., сектор „Пътна полиция“ П., с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: